

ილიას სახელმწიფო უნივერსიტეტი

იოანე შავთელი

კრებული

იოანე შავთელი

კრებული

გალობანი ვაარძიისა ღმრთისმშობლისანი

თავნი იტყვან: “ზესთა დიდებისა აღმატებულო და ანგელოზთა და კაცთა დიდებად შენდა, ვითარ შობისა და ქალწულებისა, შემაერთებელო, ყოლად წმიდაო ღმრთისმშობელო, ვარძიისა მოსახელესა ტაძარსა შენსა შინა მგალობელი ვინმე შენი მაცხოვნე და მიწსენ მე სულიერისა ტყუეობისაგან”. ზეცით მოჰმადლე ენასა ბრგუდ მეტყუელსა სიტყუად სიბრძნისად, დედოფალო, რამეთუ თანანადებსა ამას სამადლობელსა ტდიდებათა შენთასა ისრაილისა ზღვს განმპებთა მათ დასთაებრ გიგალობთ! ეგპტე კორცთად ბნელი დამონებისად იწროდსა მიერ, სხუად საქმის მაწუეველი სიბოროტედმი აღმრვათა მწიკულევანთა, ადგილო მეუფისა ღმრთისაო, ადგილად სიწმიდისა მექმენინ აწ შენ ძლით! აპრონის კუერთხი, ტაკუკი და სასანთლე, ერთბამად ტაბლა, კიდობანი, მანანაო, ბესელიელის უწყებითი კარავი ლტოლკლისა ერისად ორკერძო ჯინითურთ მოგასწავებდეს, დედასა ღმრთისასა! ახალმან გზამან აღზღუდვთა წყალთავთა, ნავთ მავლობისა ღმრთისაგან გამოსახვთ გბჩუენა უცხოო ედემისა გზა-ყოფად ლალისა მის მდოვრისად, ოტებულთა შენ მიერ, ქალწულო, ზესთა კურთხეულო! თავადი ღმერთი სიმართლისა მსჯავრითა, ამის სოფლისა კიდეთა მართებელი, და-რა-ემკვდრა შენ შორის, მოსცა ძალი აღმსარებელთა თვისთა კადნიერებით ათასეულსა მგმობართასა მიდრეკად! ციხის ციხეთა და რკინისა საკრველთამთ თანა სკორეთა გლახაკებრივთა ტყუეთა აღამაღლებს და აღადგინებს ქუეყანით დავიწყებისამთ მქსნელი ისმაიტელთად დამრქველსა ძალსა, ქალწულო უბიწოო! ეგერა მშვლდი ძლიერთად მოუძლურდა ბანაკისა მის სპარ[ს]თა და მიდელთავსა, არაბთა განკვთდა ძალი საჭურველისად, და უძლურთა შეირტყეს შენ მიერ ძალი! ეტყვს მკედრობად მადლობით უბიწოსა: ნუ ვინ სიბრძნითა, ნუცა ყოვლად ძალითა და სიმდიდრითა მოქადულ არს რამთურთით, არამედ ამას ზედა მოქადულობდინ, ვითარმედ ღმერთი სრული იშუა, ქალწულო, თბითა ჩუენითა საშოასაგან შენისა ავაკომისი რაბამ განსაკრთომელი შორთა საზღუართა მყის წარტაცებად ოდეს ჯინასა

ტყუეთასა სახე ექმნა. ბილწთა ყარყინთავთ იაბულოთა თანა, სძალო ღმრთისაო, შეწევნითა შენითა! აწ განვისუენო დღისა მის წილ ჭირისა, აღსლვასა ჩემსა და მრესახობისაგან ქალდეველთა მათ სპარ[ს]თა და სომეხთასა, აგარის ტომთა ლეგეონი მოიშთვის წყლითა ოხათა შენთავთა დიდებულო! ულმობელ იყო ლოდები პრეტორისად, ეცრუა საქმე წყალობისად ნაშობთა ბუგდუზიანთა, ქურდთა და უცხოთესლთა, ისარნი ნათელ, საჭურველი ელვარე, აღცრად კორანსა ჯუარი და მოციქულნი! შეედვა ძრწოლად ერსა აღბორგებულსა, მოაკლდეს მათნი ცხოვარნი სამწყსოვსაგან, არა იცნა რად ჭარმან წმად, ვირმან ბაგად. ეკლესიისად რქად ამაღლდა და განავრცნა. თმოგვსა შორის ტაძარი დედოფლისად! ესაიამან, რომელსა ნაკუერცხალი ბაგეთა მისთა შეახო სერაბინმან, ”ესე რა შობად ქალწული მიუდგეს”, თქ[უ]ა, ლამპრებრ მნათობი ღამისათად, უხრწნელო, ოხრით ყურისა მიმართ მორწმუნეთავსა! ოროგინესი შეიჩუენა სიცბილი, ლმობად ეწიენ დავრდომილთად არიოზს, აექვნ ენად ნესტორს სასასა მისსა, დადუმნა უღმრთოდ და მოისპო კაცთაგან, წყევით, მკვდროანისა მყოფთა ისწავეთ! იესეს ძირი ნანდვილვე აღყ[უა]ვილნა, დავითის ფიცმან მიიღო აღსასრული, აღთქუმად მამათად ძედ მისდ[ა]იცნეს ყოველთა, ”ოსანნა ძესა დავითისსა” მჯმობელთა, ღამე მსთუად განმანათლებელ ექმენინ ბნელსა! რომელმან და ვინ არა იცნას სიმართლე, თქუა წმამაღალმან, ვერ-ყოს ჭეშმარიტებად, იგინი უკუე ქალწულისა შობასა სიჩქურ ჰგონებდეს შეცთომილნი ამაოდ, მტერნი შობილისა და მშობელისანი! ოხათა შენთა ძლიერებითა ვიქსენ ბავთისა მისგან დილეგისა, ვითარცა ელიას მიერ პირველ სიკუდილისაგან; ლოცვთა იქსენ იონა, უბიწოო, ოქერ იქმნეს რად ბორკილთა სიმტკიცენი! ვითარცა მუცლით ჯოჯოხეთისამთ გესმა, ანუ ვითარცა ვეშპით, ვედრებად ჩემი, რომლისა კლიტე - საუკუნე მოქლონნი; მნელოვანთაგან უბადრუკებისათა იქსენ ცხოვრებად ჩემი, ღმრთისა დედაო! იონა ექმნა სასწაულ ნინეველთა, სახედ სამ დღისა აღდგომისა მქსნელისა, აქა მექმნა მე სასწაულ ღმრთივ-დიდებული, მრავალ უამისა კრულებათა განმჭრელსა,

ოთხ ზღუდეთაგან და ებგურთა

სივლტოლად! სამადლობელთა მოგართუმენ, თანად ერნი აურაცხელნი ლიტანიობენ შენდა, ხოლო მე წმითა ქებისათა გიმსხუერპლე, ევას ცოდვსა და მქონელო, რაოდენი ლმობიერებით აღთქუეს ბაგეთა ჩემთა! ეზეკიახსთა სახლის წულთა მათ ყრმათა არცხნეს რა პირველად ტყუეობასა მას უღმრთოსა ღმრთისა აღმმართებელსა მძლავრსა, ძე შენი ცხადად ასწავეს, რამეთუ იგი არს ღმერთი საცნაურსა შემეცნებასა! აღტყინებული შვდ წილ მგზებარე ალი ეტყინებოდა რისხვით ნათესავთაგან მოსაწყინელთა სატანჯუელთა, ჩემ ზედა აწკმე შენი შეწევნად, იქმენ ჩუენდა მაცხოვარ, ნათელო და მფარველო ჩემო! არცა ვიდრემე მსხუერპლი მუნ და ადგილი, გარნა სულთქ[უ]მად ცრემლითურთ, აპყრობად ჭელთა საკრველიანთად ლიტანიობით, ვინად ოქროსა ძეგლებრ ბრძმედითა ელვათა მათ შენთათა ლერწმისა მქეცნი შეურაცხ-ჰყვენ! იგავთა მიერ ვპოვეთ ჭეშმარიტებად, იყო სადმე საკუმილი ნეტარებისა ღირსთა ჭაბუკთა. მაშინ არა განმლეველ ეკლის-სახედთა შეწუვადთა ეწუვებოდეს რა კორცთა ნიჭად შენგან კორცშესხმადისა! იაკობ კიბედ გიხილა, ხოლო მოსე მაყულად, დანიელ მთად, გედეონ საწმისად, ანგელოზისა მოსლვითა შეცურეულთა, ცეცხლსა მას შინა ქადაგეს ყრმათა, რაჟამს ხატი იქროსად გინებითა კდემულ-ყვეს! ოხჭანი სავსე სასოებითა მექმნა ველ დეირისა და საკმილ ქალდეველთა ნიავი რა მყუდროდ მცვიდა მე, და მიმო- ეკუეთებოდა ალითურთ რა შეწევნად, დატეხად მქევალთ-მსახურთა ზუაობისა! აკურთხევს შენგან შობილსა, უბიწოო მეუფესა და ღმერთსა არსთა ქმნულებად, იტყვს ყოველი განწესებად, ვითარცა წმითა, ქებასა მისსა და აღიარებს საუკუნეთა შემოქმედად ღმერთკაცად! ენოქ ესვიდა და გარდაცუალა ღმერთმან, ნოე აცხოვნა ნათესავი ცხოველთად, მოსეს ჭელითა იქსნნეს ისრაიტელნი, ეშვ მაღნართად მძვნვარი და ცეცხლი ძირთა სატკებნელ ჩემდა იქმნეს კუალად შენ მიერ! ულუმპიანი მძლეობად მოგუენიჭა, ლახუარი მჯდომთად და ფარები შეიფქვა, ირემთა სრბითა განმტკიცნეს ტყეთა ფერწნი, ეტინეველთა ალი აღედვა ურჩთა, რისხვით დაემჯუნეს საყდართათ ურწმუნონი! იძლევის ბრძენთა მეტყუელებად და ვითარ

სთქუ, ღმრთისმშობელო, ზეცისა წესთა თანა აპა გნატრის შენ ყოველი თესლები და ტომნი კაცთანი, რომელთათვს გიჯმობ შენ, ყვენ მშვედრ რვალისა მკლავნი ჩემნი მარადის! უჩინოთაგან მღვმეთა სოფლისთა ექსორიობად ჩემი აღმოიყვანე, ორბებ განახლდი სიჭაბუკე სულისად, ბრალთაგან მიჯსენ ძლიერმან, დიდებულო, ინებე ყოფად ჩემ შორის უბიწოო! საგალობელთა ამათ შესხმათა მიერ ადიდებს სული ჩემი შენგან შობილსა, გალობს ტაძარი შენი, ყოვლად უხრწნელო, ადამის ჭინაო და ევას აღდგომაო, ნიჭად მომმადლე შენდობად გამომთქუმელსა!

აბდულმესიანი

[შესავალი]

1. 1. სამებით ღმერთმან, არსებით ერთმან მომცეს მე სწავლა თქვენდა შემკობად! 2. გიძლვნე ქებანი: მწადს აქ ებანი, დავითის დავით ვჯდე მუსიკობად. 3. მესმა ზევსური: რა ვნახე, ვსური, რომ სიტყვა მეთხზნეს მეფისა მნობად, 4. მუნ გულისხმობით თვით გულის წმობით კარი სიბრძნისა სულელთა ცნობად.
2. 1. შემოკრბით, ბრძენნო, ათინელთ ძენო, თამარს ვაქებდეთ მეფედ ცხებულსა, 2. კრიტს, ალაბს, მაღრიბს, ეგვიპტეს, მაშრიყს, ჩინეთ-მაჩინეთს, თარშის ქებულსა! 3. რომელნი ელნით, რომელნი ელნით თავს სოგრატისებრ სწავლით გებულსა, 4. ვარსკვლავთ-მრიცხველნო, სხვათ ბრძენთ მკიცხველნო, ვერ ძალ-გიცთ ქებად, თავს ჰყოფთ ვნებულსა.
3. 1. მე ადამისი მსგავსად ამისი, ვისცა ეხილვონ, მამცნონ, სად არი? 2. ღმერთმან სამოთხით მოგვცა სამ-ოთხით ეთერ ბრწყინვალე, მზეებრ სადარი; 3. აღმოსავლეთით და დასავლეთით, სამხრით ჩრდილომდის ჰპოონ, სად არი 4. ზესკნელ-ქვესკნელით და გარესკნელით, უკანასკნელით უფსკრულთ სადარი?
- I
4. 1. ვიწყო-და ქებად, ძვილ შეკადრებად: მსმენელთ ვაუწყო ქვეყნის

მპურობელი, 2. მწნე, ლმობიერი, ქველი, ძლიერი, ჰაეროვანი, მტკიცედ მფლობელი, 3. შარავანდ-გმირი, ორგულთ გამგმირი, მტერთა ქვესკნელად დამამხობელი, 4. რიტორი, ბრძენი, მეფეთა ძენი, ასპარეზთა ზედ მსპარაზნობელი.

5. 1. დავითისადა, დავითისადა, ეფუცა უფალს სიტყვა-მტკიცედა: 2. "ნაშობნი შენნი, შენ მიერ შენნი, დავსვა მსაჯულად საყდართა ზედა". 3. ე სემი სით-ა? ესე მისითა კურთხევით უფლებს ძალთა შემწედა. 4. ა ქამით მორჩი! აქა მით მორჩი სატუხელებრსა, ართუ არედა.

6. 1. არ იონათან, არიო ნათან, ვინ ქმნა მას ზედა ზეთ-მცხებელობა; 2. დაცხრა, დაყუდნა, მისგან განცუდნა უგმილთა ბორგით ზარ-მცემელობა. 3. დავით ძლიერი, მწნედ საშინელი, უფლებს და მთავრობს ურჩთ-შემწველობა. 4. ვგონებ მაქსიმედ: ჩემთვის მაქს იმედ - მისგან სჯულისა დამბეჭდველობა.

7. 1. კმობს ღმერც ხალისად, ა მერცხალისად კმა-ტკბილ-მწმობარედ, იადონისად; 2. ნაძვი ლიბანით, სარო ერმონით, ფინიკად ზრდილი ენაგდიმისად, 3. ნერგად ვარდისად იერიქოსად - სხვამც რა ვაკსენო მსგავსად ამისად?

4. ა საფიც არი, ა, საფიცარი, დამამტკიცარი წინასწარისად!

8. 1. ბოლუქ-ბოლუქად, მყის სასალუქად ბრძენი რიტორებს მისთვის სამოთხით: 2. მირონ-გუნდრუკად, შტაქსად, კასიად, თაფლად, მანანად, სძედ თქვეს სიპოხით, 3. ოქროდ სემურად, მურად ქამურად, ალვად, კინამოდ, სარდა-სარო ხით. 4. ნარგიზ-ლავროტი, ია-მაკროტი მისთვის ამსგავსეს, რომ არს სამოთ ხით.

9. 1. გავსილო ამით, ჰეგავ, სილოამით შეცოდებისა ბიწთა წარმრღვნელად.

2. ვმოწმობ სულებსა დას-დასულებსა, სამარადისოდ სჩნდე განუხრწნელად. 3. მწნე ხარ ასური, მჭვრეტთა დასური,

ალვის ხე-ტანი რტო-განფენილად: 4. გხედვენ რა ღამით, მოსრნეს რაღა მით, მიწევნულ იქმნენ თვით სიკვდიდ-ქმნილად.

10. 1. მზრდელ არს მონათა: ზეცით მონათა ივლისის მზემან ზედ ლომსა

ჯდომით. 2. ტომნი და ერნი, ყრმანი და ბერნი ადიდებდიან შვებით და ხლდომით. 3. არიან მჯეცნი, მთანი და ბორცვნი, მაღნარნი, ველნი მისთვის შევრდომით. 4. შემუსრავს, შეფქვავს, თხემსა ვის ერქვას ჭურად ჩაფხუტი, ორგულთ მიწოდომით.

11. 1. დავით მეფესა, მტერთ სისხლ-მჩქეფესა, უკვდავთ წყაროსა, ცის სამყაროსა, 2. სხვათა მძლეველსა, თვით უძლეველსა, კისკასად მქცევსა, ტანად საროსა,

3. მზედ სახოვანსა, თვით ახოვანსა, ერთგულთა ჯსნილ-ჰყოფს, მტერთ ეხა როსა. 4. მწედ მისთვის ვიყო, სული განვიყო, უფალსა ჩემსა რამც გამყაროსა?

12. 1. აქვს მას დაბეჭდვით, სმენით და ხედვით სიბრძნის დასაბამ შიში უფლისა. 2. ნათელი, წრფელი, უხრწნელ-მყოფელი, შემწყნარებელი დავრდომილის ა. 3. ცუდ-ყვნის მან მტერნი, ორგულთა ერნი, საკმილმან ვით ქმნის ძალი ცვილისა. 4. მოსე და არონ თხემსა დაარონ მას ალაბასტრი ნელსაცხებლისა.

13. 1. უსწრო ხარანით, – გაიხარ ანით! – მწიკვლისა მკლებ არს, არ დაპირისა, 2. მსგავს ა მანტისა, არ ამანტისა, უფროს მტკიცეობს ანდამატისა, 3. უფალთ მთავარი, მჭერ სამთავ არი სამსაჯულოსა სრულად მათისა; 4. სწორად არს მზისა, კირჩხიბსა ზისა, მთა ვერად სწორავს არარატისა.

14. 1. მადლისა პური, სიბრძნის სადგური,

მჯედარი ღმრთისა სამ-ხატოვნისა; 2. უზვერლებითა, სურნელებითა მსგავს არს წმიდისა სამირონისა. 3. ყნოსა შროშანთა, მღერა შროშანთა, კმანი ცუდ-იქმნეს საფირონისა, 4. ქვეყნისა ზღვარი - ჩრდილო და ბლვარი დავლონ, ვის ძალ-უც მისებრ პოვნისა?

15. 1. ზირაქს კრონოსით, ზინონს ენოსით სწავლა დაებმის, ბრგვნილ-ჰყოფს ენითა,

2. ამათ ძალითა რომ ათძალითა ორღანო უძნონ, ებან ებნითა. 3. უთრუთ-საამით ზაალსა ამით განქიქებულ-ჰყოფს ძლიერებითა. 4. სალიმ და

თური, ძლით უკეთური, როსტომ, ვერა ვცან, სწორავს თუ რითა?

II

16. 1. ძირით მისისა იესესისა შვილი მართალი იშვა ცხორებად, 2. ქალწულ-წმიდისა წილკდომილისა საქართველოსა მეფედ წოდებად, 3. სვეტად სჯულისად, ზღუდედ სულისად, აგარის ერთა ცეცხლთა მომდებად! 4. ახალი ფასი ა ხალიფასი მრავლად მოერთმის თავთა მონებად.

17. 1. იკითხვენ, სწერენ, თაყუმსა სჩხრეკენ, რამლს ჰკრვენ, არჩევენ ბედთა მათთაგან: 2 "ჩვენ რომ გვესმისა, წყაროდ გვესმისა სამოთხის წყლისა ცხოველისაგან". 3. ვთქვა მე აწ ვითა, რომ იქმნეს წვითა მნათობნი მძაფრად სხივთა მისთაგან. 4. ხედვენ მზერითა: "სწორავს მზე რითა?" – ფიცვენ: "მიჰრიდა თვისთა სხივთაგან!"

18. 1. დოვლათ-სვიანად სუფევს, მზიანად, შვიდთა მნათობთა გარმოზღუდვითა. 2. განათლდა არე მისით, ვით მთვარე, როს განჯმულ იყოს ცანი ქომითა. 3. ხილვა მეფისა მჭვრეტელთ ეფისა – თვალნი მაღნიტზე ფოლადობითა. 4. ლხინად გვეყოფის, არ განგვეყოფის, არს მიწყივ შვებით და განცხრომითა.

19. 1. მჯედართ ქველობით, უძლეველობით, სახედ უსწორო ანაგებით ა, 2. უფლად სპასპეტთა, თვით ქალაქეტთა, აქვს-ლა გოდოლნი ანაგებითა. 3. მშვილდთა მაზრაკა უქმნა მტერთ რაკა გულსა უწყალოდ ანაგებითა. 4. ცუდ-ჰყოფს მისანსა ტილისმისანსა ხრიზმოსთ კითხვითა, ანა გებითა.

III

20. 1. აღვძრნა ბაგენი, ბრგვნილად მაგენი გულისხმის-ყოფით შესხმად ქებისა 2. მაღლისა, მჯნისა, ბრძენთა სეხნისა, აღმოთქმად ვიწყო ნეტა რებისა?

3. გოლებრ მწოდლვარე, არად მკმოლვარე 4. არა სთნავს რისხვა. გესმის? – არი სხვა: ნამდვილ ჩვეული მოწყალებისა.

21. 1. ესა მართალი: ე სამართალი ხეს შეიქმს კმელსა წყალმომდინარედ. 2. აქვს მას ტრიონი სანატრიონი საწმისისაგან სამოსად გარედ. 3. აწ ესე

ლომი, თვით ე სელომი მისთვის აღეგო კეთილ-საქმარედ. 4. წყლად არს გეონი, ვინ ლეგეონი პირდაყოფილ-ყო უქმად, მედგარედ.

22. 1. აქვს სასოება მას, სათნოება, სარწმუნოება სიყვარულითა. 2. მადლთა ტალანტი, სავსედ ბალანტი შეუკრებიეს თვით სურვილითა.

3. ქველის საქმითა ვკვირობ აქ მითა, რაც ოდენ მესმის იდუმალითა. 4. უსხეულონი ზეცისა ძალნი მისთვის იშვებენ სიხარულითა.

23. 1. აფთონს ბრძავს, ათენს, ესრეთ გაათენს წყვდიადსა ნათლად სხივნი მზისანი. 2. კაცმან სულელმან და უსულელმან ვერ გულისხმა-ყოს ზრახვა მისანი; 3. ფშვის და სურნელობს, თვით მომცემელობს ჩვენდა სიბრძნესა მადლნი ღმრთისანი! 4. ვისცა შერისხდა, ნამდვილვე მიხვდა მათ სალმობანი სიკვდილისანი.

24. 1. ბრძანონ სამალად, არ თუ სამალად: "ელი ამო სით, ეს რომ არა მით? 2. მასთან ა შორად, – ართუა შორად! –ელია-მოსით, ესრომ-არამით. 3. ქველად ჭერითა, რისხვით, ჭერითა ელი ამ ოსით, ესრო მარ ამით. 4. მასარ ა რითა? მას არ არითა, ელ ია-მოსით. ეს რომ ა, რა მით?"

25. 1. ვით ვუძლოთ ქებად, შესხმად, დიდებად

თქვენად, მსაჯულო სიმართლისაო?! 2. ჰმთავრობ და უფლებ, ათავისუფლებ პყრობილთა, ბრძმედო სიწმიდისაო. 3. მენანდარ გიცნობს, ოქრო-ჯად გიძნობს, სამუსიკო ზირაქისაო. 4. არსება გმზეობს: მის მიერ გმზეობს წიაღი გულის აბრამისაო.

IV

26. 1. ხარ უკვდავება! ვით უკვ დავება, რაც ძალ-მიც, ქებად ვიწყო მწადენი: 2. ტურფა სახითა ცხოვლადსა ხითა მოყმე, მქნე, უხვი დაიბადენი. 3. სიბრძნის ასირად, სწავლისა სირად გარე მოგეთხზნეს რიტორთ ბადენი. 4. აწ ამე თავსა! აწამე თავსა ღვაწლი, ვინ უწყის, თუ რაოდენი.

27. 1. ზეცით ხარ ნათლად, ბრწყინვალედ სანთლად,- ჩვენ თქვენად ქებად სიტყვა რათ ურთით? – 2. მსრველ - ბარბაროზთა, მძლედ - სარკინოზთა ჩაფხუტ-ჯაჭვ-ჭურით, ოროლითურთით! 3. ისაკებრ

პირმშობ, კურთხევით, ნიშობ მელქიზედეკის ლოცვით ზედა-მთით. 4 ესავისითა ეს ავი სით ა, -მაუწყონ მთქმელთა, – თუცა რათ ურთით?

28. 1. ვისცა უგმირეს, მისთვის უგმირეს არს ეს ყოველთა თვით-მპყრობელთასა, 2. ღმრთისა სამ-მზისა, ვინ ზესთ სამ ზისა - ეთერთ, სამყაროთ და ღრუბელთასა. 3. ზღუდეთა კარი, მადლთა ფუტკარი უტკბესად სძისა გოლეულთასა. 4. შემუსრავს ბაალს, მოლოქს და ქამალს, ასტარტის კერპსა საძაგელთასა.

29. 1. მჯედრობს უნესა: გულად უნესა სათნოებისა ჭური რჩეული. 2. ე საც ერია, მეხებრ ერია, რაზმნი შეიქმნეს სულ-დალეული. 3. ქმნის რა ნავარდი, მყის განავარდი, ფერობს, ვით ვარდი თვით დაცვარული.

4. იკმარნის მკლავნი, წაფად მომკლავნი, აღმატებულნი, გრიგალ-ქარული.

30. 1. მტერთა მახვილნი იქმნეს, ვით ცვილნი, მახითა მითვე, რომელ დაარწყვეს. 2. ექმნა წარმართსა და ერსა მართსა განსახორწნელ, რომელ სრულ-პყრობილ იყვნეს. 3. რა მარზაპანთა და სპათა მათთა შერისხდა ლომი, თვით ნანვად იწყეს. 4. მაშინ, დავით, მათ, მაშინ დავით მათ მრჩობლად სხეულთა სული განიყვეს.

31. 1. იყვის რა ზმითა, ურიცხვ რაზმითა გულის-მდებელად თვისთა სპათათვის, 2. გორგასლიანი, დავითიანი დროშა იახლის მსრველად მტერთათვის. 3 არ ვეჭვ, ეგზომი ბრძოლა და ომი სხვასმცა ძალ-ედვის მისგან მიმართ ვის? 4. მებრძოლთა გუნდნი ყოვლად ყვნის ცუდნი წმა როსტომითა უმჯნე ძალთათვის.

32. 1. ვკმობ ვამეყ-ვისსა, ართუ მეყვისსა, როს იავარ-ყო იამან ქვეყნით, 2. აღმოფხვრა სული – ძე და ასული: რაც უყო, თქმევად ვის ძალ-უც ენით?

33. ვნახეთ ა სერი: მაზედა სერი – მკეცნი, მფრინველნი უწყლად მისევნით!

4. ექმნა უწყალოდ, თვით ქმნა უძალოდ მეფე გლახაკებრ ძონძთა მოფენით.

33. 1. თვით სულ იმონა კიდე ლიმონა, მით გამოსცდიდა ლომისა მკლავთა: 2. ალაგა მითა – ლაგამითა ცქაფად იკმარნეს ეტლთა

მბრუნავთა.

3. ვის რისხვით უქმო, უტყვი-იქმნეს, უქმო შიშით და ძრწოლით მომრთმევად თავთა. 4. ბნელ-ჰელფს ყოველთა ქვეყნის მპყრობელთა, ვით მზე დაჰფარავს სხვათა ვარსკვლავთა.

34. 1. აბჯარ-ქრმალითა, ვეფხებრ მკრჩხალითა მეხ ექმნა მტერთა ცით მოსალოდნი. 2. მიჰევდეს სიბრმესა, დაჰკიდეს სიღრმესა ორგულთა ერნი, ვითარცა ლოდნი. 3. აქ არ ავანი ა ქარავანი მეგობართაგან მათთვის საწოდნი. 4. ვადიდებ კელსა ბრძენსა, არ ხელსა, რომ სცა მათ ნიშნად ბოლოდ საცოდნი.

35. 1. ხარკე ისარი! ხარ კეისარი, სიმდიდრით ლალი ჯიმშედ-მფლობელი. 2. მოსიმახოსა მოს იმახოსა მახვილი თქვენი მტერთა მწყობელი. 3. ჯალაცა ჰეფქევ, მოსრვით ასე ჰეფქევ, ბრჭალი ჰქმენ მათზედ მეოტ-მპყრობელი. 4. ჰვირმამენდმეხი ავად რა ჰმეხი, ორგულთა ექმენ დასამხობელი.

36. 1. კვერთხი მეფეთა, დიდ კელმწიფეთა, თვით გაქვს გებალით: სხვამც რად ეკვეთოს? 2. ჯაჭვ-საჭურველნი მნელ-სასურველნი, მით სარკინოზნი მყის დაეკვეთოს; 3. ქრმალი ლესული, მასზედ მკნე სული ბარბაროზთ მსრველად მყის წარგემართოს, 4. მკლავნი ძლიერნი, გმირთა მძლიერნი, რისხვით მათ ზედა რომ მოგემართოს!

37. 1. შესამოსელნი, შესამკობელნი გმოსიან ტანსა ოქრო-ნემსულნი, 2. გვირგვინ-სკიპტრანი, ბისონ-მიტრანი ძოწეულითა თანა-შექსულნი. 3. გაქვს-ლა პორფირთა შთაცმა, პოდირთა სამარაგდონი ერთგან ექსულნი 4. დიადიმითა: დიადი მით ა, ზეგარდამო გაქვნ წმიდად ექ სულნი.

38. 1. ვიტყვი ხვასროსა, იმა ხვასროსა, ერეკლესაგან ტყვედ შეპყრობილსა, 2. პირველ მყოფისა მის მეუფისა სპარსეთად ძელის წარმყვანებელსა! 3. სთქუთ-ლა ესეცა: "მსგავსად ესეცა უღმრთოთა შეიქმს თვით-ოტებულსა. 4. ამა თხემისთვის, ამა თხემისთვის ნათანით ვსძლნობდეთ ნელსაცხებელსა!"

39.1. გალავანისა შემკულობანი, 2. მტილ-სამოთხენი, თვალთ სამოთ ხენი, ზედ ავაზანთა შექმნულობანი, 3. კართა სტოვანი, ერთა სტოლანი, იპოდრომისა განჯმულობანი, 4. საქმრად ლანკანთა, თანად პინაკთა, ბადაკშნით კელ-ყვნეს შექმნულობანი.

40. 1. ტახტ-საჯდომელნი მკამამებელნი, სარდიონითა ხურუმზს შემკულნი, 2. მისაყრდნობელნი ძნელ-საცნობელნი, სამოთხით ნაძღვნი, თვით უდნობელნი. 3. ოქრო-ვეცხლებრივ ბრწყინავს, ვეცხლებრივ, კედელ-ყურენი ფიქლით ძერწილნი, 4. ბივრილიონნი, ლიგვრილიონნი ურთიერთობით შორის შთათხზილნი.

41. 1. გვირგვინოსანსა, პორფიროსანსა უკდების პყრობა სკიპტრისა კელსა. 2. ჟამი დილისა მოწმენდილისა განბრწყინვებულ-ჰყოფს წყვდიადსა ბნელსა. 3. მიჰვდეს მისრულნი, მისთვის მისრულნი, თვისთვის მისრულნი საქმესა ძნელსა. 4. მე თუ კვლად გაქო, ვიცი, კლვად გაქო სხივთა ნათელი გვამსა უხრწნელსა.

VI

42. 1. წყლად გთქვა ნილოსად, უსასყიდლოსად სამოთხით ჩვენდა ქანდაკებულად, 2. ოქროდ ოფასად, ძნიად საფასად ყოვლად ყოვლითურთ ბიწშეუხებლად. 3. სიწმიდის ბრძმედსა თვით განსაწმედსა გამოდნობილხარ ბიწშეუხებლად, 4. თვალად ალმასად, – გავნოს ალმა სად? – საფუძველთ ზღუდედ წახნაგებულად.

43. 1. ვინც იწყოს რიცხვი, იქმნას ურიცხვი გოარი მათგან დანათვალითა; 2. რიყე თვალისა სწორ-ნათალისა, წყალნი მგზებარობს შიგან ალითა, 3. ჩანს მარგალიტი, ართუა ლიტი

44. 1. იაგუნდისა სხვა რად უნდისა? ჯამები იყვის ლალ-ფირუზისა, 2. იყვის ჭურჭელთა სხვათ უცხოფერთა სიმრავლით დება, თვით ურიცხვისა. 3. ბევრად ძეს გორი, ერთა საგორი, ზოდი ოქროსა მისგან თლილისა. 4. ისმის მგოსანთა, ვით საფირონთა, ჭმანი ებნისა და წინწილისა.

45. 1. ეგრეთ ინახის, შორის ინაკის, ვით მზე სამყაროს მანათობელი, 2.

მთვარის მშვენობით, ცისკრის მთენობით, სხივ-მკრთოლვარებით მკამკამებელი, 3. ედემს დარგული სამოთხის გული, ციერთ უმაღლე, ქვეყნის მპყრობელი, 4. გვამცნებს სრულებით ღმრთისა სრულებით ჩვენთვის მარტივად სჯულისმდებელი.

46. 1. გუნდ-მწყობრი დასი მას ბევრ-ათასი ჰყავს დიდებულთა, დიდგვარ თავადთა. 2. იოსებს თვალად, დიდს სამფსონს ძალად, სჯობს ნებროთს გულად ნაყოფი მსთვადთა, 3. ცუდ-ჰყოფს, ვით ცვილთა, ლიქნა-სიცბილთა, მზირთ სიბორგილით, საბრჯით ძმაცვადთა.

4. მისთვის მოვსწყდები, შევირაცხები მსხვერპლად: ვემსგავსო ცხოვართა კლვადთა.

47. 1. მზე-მთოვარითა! ცა-ვარსკვლავითა! შუქნი მიუხვამნ მის ელვისათა. 2. მამის ძედ არი სამგზის ნეტარი, მეტრფე საქმეთა სახელისათა, 3. თვით ბჭეთა ბჭედი, მტკიცე ბეჭედი, მეწდე სიტყვათა სიმართლისათა, 4. ერთა შემცველი, მტერთა შემწველი თანად შიშითა სასჯელისათა.

48. 1. სახედ ელვისა! სახედველისა მჭვრეტთა ვერ უძლეს განცდად სხივისა. 2. მო, ე კალმითა! მოეკალ მითა, რომ უქმად სდეგით ხატვად სახისა. 3. მისთვის წამალნი სჯობს, რომ წამ ალნი, თვარ იქმნეთ თვისთვის მზახნი ახისა. 4. მან იოსებსა – არ იოსებსა! – სიტურფე ართო, თვით მსგავსი მისა.

49. 1. ალვის ხე-ტანი, მსგავსად შემტანი, აქვს კოწოლთ-დაყრით კვიპაროზისა. 2. დასწვავს სრულობით ჯავარ-სრულობით მზეთა, საქმილად ეშეი უგზისა. 3. სტავრა და ნახლი, არ ბილწ-კელ-ნახლი, მოსიეს ტანსა მჭევრსა ზეზისა. 4. ვით მზე ღალიად, ეგრეთ მალიად მორბედად შავსა ტაიჭე ზისა.

50. 1. არ გასტეხს ფიცსა, თვით დანამტკიცსა: ჰე-ჰედ იყოსა ანუ თუ არად? 2. ძლევა მარჯვენით მოიმარჯვენ უფლისა მიერ ჭურად და ფარად.

3. ექმნა ქუხილად, თვალთა წუხილად რაზმთა ურიცხვთა, მეხ-გრიგალ-ქარად. 4. ერი რჩეული, ნიჭთა ჩვეული, მისგანვე იქმნეს კეთილ-

საქმარად.

VII

51. 1. ვარდო ფურჩვნილო, ცვრით განბანილო, ნერგო სვიანო, დავითიანო, 2. ვინ კისკასია, სურნელ-კასია, ბალასნად კმოლავ და ვით იანო! 3. ვინ ხარ? ან თრავი? - ქვეყნად ანთრავი, უცხოდ აგებულ-ანაქვსიანო, 4. გონება-ვრცელო, კვლა ცნობა-გრძელო, მოთმინებაო იობიანო!

52. 1. ბანაკად საღმრთოდ, ერ საზეპუროდ

ხარ ღმრთისმეტყველთა მათ ჭურვილთაგან. 2. ექმენ საქმილად: იყვნეს აქმილად მზირნი ფარულად შორს ქალაქთაგან; 3. მწარედ ლმობილნი, ეგრეთ ცნობილნი უღონო იქმნეს თვისთა სლვათაგან; 4. გულ-დრკუდ ხენეშნი, განმრყვნელნი ეშვნი, აქიტოფელ ყვნეს განზრახვათაგან.

53. 1. ატიკულისა, პატრიკულისა ხედვის უფალ ხარ სიწლოთ-სიქშოსა. 2. უთქვამთ ებელთა მეძიებელთა შენთვის პროკლეს და [იამვლი]ხოსა: 3. "არვე თავს-დებით არ ვეთავსდებით სიბრძნისა ზღვასა თამარ-პირმშოსა!" 4. ზინონ, ზენანი, მოგვთა ზენანი მეუფედ გქმობენ პერიპატოსა.

54. 1. იმ ალვისა ხედ იმალვი სახედ, მჭვრეტთა შემწველ-ჰყოფ მით მოტყინარედ; 2. კვლა ეს ხეული არე სხეული, ლმობით პატიჟად ექმნების მწარედ. 3. ეგე ენიად: ე გეენიად ექმნა და მათ იქმს სულ ქვემდებარედ. 4. მწირი და მსხემი, ეგრეთ დამსხემი, ქებისა ვიქმენ თქვენთვის შემკადრედ.

55. 1. მოხველ განრომით მტერთაგან, რო მით სიმჯნითა აზმნობ მძლედ მორკინალი, 2. სწავლის მოძღვარი, საშვებლის ბლვარი, გზა სიწმიდისა, ცხოვრების თვალი. 3. ჰყოფს ანეულსა მყოფს, ან ეულსა არ ოდეს ბიცად ერქვნისა ძალი. 4. ჰხედავ: გაქვს მოქშო. ვაი, თუ მოქშო წყალობის კარი ტკბილად მზრახვალი!

56. 1. რა მოიზარდე, თვით მოიბლარდე ნათლითა ყოვლის მპყრობელისათა. 2. იროიკ, ბოლრატ, პარმენიდ, სოგრატ უფლად გთქვეს ზღვისა და კმელისათა, 3. ფილოსოფთ რვისა გარდატვიფრვისა მხედველ

ხარ მსგავსად ებელისათა. 4. ექმენ ედილად ყრმათა, ე დილად, განმბანელ შვილთა ემბაზისათა.

VIII

57. 1. გიკმობ მანასებრ, გიწოდ მეუფებრ, სიტყვით შეგითხზავ ქებას ჯეროვნად. 2. ნათლად მნთებარე წინამდებარე სხივ-მომცემელობ ელვა-ცისკროვნად.

3. ძალ-გულად მჯნეო, სვე-ბედით ქვეო, ასპიტ-ცემულ-ჰყოფ მტერთა, ახოვნად 4. მყის მოამდოვრებ, მათ შეიქმ ცხოვრებ უჯეროდ მზახთა მდელოთა ძოვნად.

58. 1. ლომს ძლიერება, მზეს ბრწყინვალება, მუშკს სურნელება შენგან მიეცა; 2. ყანდაარს შაქარ, მაღრიბს ოქროს ქან, ბარანს მარგალიტ-სადაფი ეცა, 3. ქვეყნის მნათენი, მოკამათენი, ბაზიყად გექმნეს სურვილით რეცა. 4. წმიდათ მემწყობრე, მათთან მოსაგრე, ზეცისა ძალთა ხარ მოდასეცა.

59. 1. ვხედავ მა რტოსა გაშლით მარტოსა, გვართა მთავრობით ზესთ საჩინოსა. 2. კაცთ-მოკვდავისა, დამკოდავისა შეიწრებისა არ-მომთმინოსა. 3. სწავლის ებგური, უცხოთ სადგური, ნავთ-საყუდლითა სწორავ ნილოსა, 4. სიბრძნის უფსკრული, ენა-რიტორი, მსგავს ხარ მთისა მის ეტონეოსა.

60. 1. თქვენ ინდოეთი, კვირინ-გუთეთი, არიელ-ფოტელ-გერგესეველი, 2. შიშველ-მართალი, ციდამტკაველი, აბაშ-შაბაში, ღვედკეცეველი, 3. ბასრი, ბარანი, ვრახმან-ერანი – გაქებს, გადიდებს ძნობით ყოველი! 4. არდამი ვარდა, გლახ, დამივარდა ენა მართლის თქმად ვეღარ მგებელი.

IX

61. 1. ძირმტკიცედ გოდლად, ზედ კართა ზღურბლად ცის კამარათა სჩანხარ ზესთ მდეგად. 2. ორგულთა მოსწყლავ, ძირითურთ მოჰსხლავ, ერთგულთ ექმნები ფარად და ზურგად. 3. ურჩთა ედომით ცეცხლად ედო მით შერისხვა თქვენი სრულ დასადაგად; 4. საკმილო არმური სწვავს მათ, არ მური გუნდრუკად ერთმის ოქროსა რიგად.

62. 1. გვრიტთა მართვისა თვარ აქვს მართ ვისა თქვენებრ სურვილი

მეუღლობისა? 2. წარ-თუ-წირულ ვართ, არ განწირულ ვართ, რადგან თქვენ გპოვეთ მზედ უფლობისა. 3. მადლის მუშაკთა ექმენ ხორშაკთა მაგრილობელად სხეულებისა. 4. მთა შეუძრველი, კლდე შემმუსრველი, ლოდი ხარ მტერთა დაბრკოლებისა.

63. 1. თვალი ხარ ბრმათა, თვით მზრდელი ყრმათა, მშიერთა პური, უსახლო სართული, 2. მამა ობოლთა, მსაჯული ქვრივთა, შიშველთ სამოსლად მონიჭებული, 3. მოხუცებულთა, შრომით რებულთა სიმტკიცის კვერთხად მისაყრდნობელი! 4. მოგვფენ სიბრძნესა, წერილთ სიღრმესა თვით განგვიმარტებ მადლთა მთხრობელი.

64. 1. მან უცოდველმან, ყოველთ მხედველმან, ზესთ-არსმან ზესთა თვითებისამან, 2. მიუწვდომელმან, დაუწყებელმან ნათელმან ერთმან სამებისამან: 3. მამისა ნიჭმან, სულისა ნიშმან, ძის თანა სწორად განსაზღვრებულმან – 4. გქმნა ცისკრად დღისად, მთიებად მზისად, ვარსკვლავად ცისად, თვით უბინდომან.

65. 1. ჰელი მონამა: ზეცით მონამა მანანა ჩვენთვის მწყერ-მარხილებით. 2. გვცა სრა სრულებით, სავსედ სრულ ებით თვალ-გოვარებით, ოქროს მილებით. 3. მისგან ბოძება – ართუ მოძება – მრავლად ვიხილეთ ტკბილის გულებით, 4. ჩვენთვის მთმობელად, დასათმობელად სანუკვრად ვპოვეთ ესმარ-ხილებით.

66. 1. აწყა რომითა ა წყარო მით ა, ეს მოგვენიჭა ქრისტეს მიერად: 2. იტყვის იგავსა, ართუ იგ ავსა, ზირაქის მსგავსსა, გულისხმიერად, 3. მტკიცედ და მკვეთრად. მისგან უკეთრად ნეტარ ვინმც იქმნა, ანუ თუ დარად?

4. მისრულ მისრულა, მისრულ მისრულა, გული როს მქონდა სალმობიერად.

67. 1. სჭვრეტენ შეფრფინვით მნათობნი, ვინ ვით, ხვეჭით და ნდომით, სულწასრულებით; 2. ეტყოდეს გულსა მისთვის დაგულსა: "რადგან დაებით, ბარე სულ ებით!" 3. თავს აბარებდენარა, ბარე ბდენ, მყის გლოვად იწყეს ალვა-რგულებით. 4. წამწამს ისროდის, განესისროდის

მზენი ლახვართა მისთა სრულებით.

68. 1. არს შვენიერად, არ-ქვეყნიერად – ანგელოზთ სახედ დასახებული, 2. მეფედ გებული, ლაღად შვებული, თვით მხიარული, სამ-დიდებული, 3. მორჩი ალვათა. აკრთობს ელვათა არეთა მთენი, ცისკრის კრებული. 4. მართებს, რომ ცამცა ჰქონდა მასცამცა სახლად სამყოფად განჩინებული!

69. 1. სჯულისა ლარი, ქვეყნის სალარი, 2. უწყის ყოველნი ჟამნი და წელნი, შეყინვა ნივთთა ცით მომგრგვლებითა; 3. ქვეყნის უფალი, მჭვრეტთ სატურფალი, საყნოსლად მათთვის სურნელებითა. 4. თვით ლომი გმირი: ნუთუ ეგ მირი თქვენ ჰგონოთ მისებრ ძლიერებითა?!

70. 1. მტერთ არე წყალი და ნაბერწყალი მიჰთინის კმათა მისთა არმურმან; 2. განძვინვებულნი, ცნობა-ვნებულნი მეხდატეხილ ყვნის მკლავმან ძლიერმან; 3. სრბით სლვა უჯეროდ, ძნელ-გასამრჯელოდ უქმნის რისხვამან კვლავ მის მიერმან. 4. ეცის ვის ის რა, გულსა თვით სისრა მყის განაწონის მან სახიერმან.

71. 1. საფარველ ერთა, საძლეველ მტერთა მარტივად ბრწყინავს თვალი სოფლისა, 2. გონება-ვრცელი, ყოვლ-განმხედველი, ქრისტესთვის მთხევი თვისთა ოფლისა, 3. ნიჭთა მთხრობელი, წინა-მსწრობელი, მადლით სპეტაკი უფროს თოვლისა, 4. მისთვისვე ქმნილი, თვით განკუთვნილი, უფლადცა მხედი ნივთთა ყოვლისა.

72. 1. ცნობისა სვეტი, ხვეჭით საჭვრეტი, სიმაღლედ, სივრცედ, სიგრძედ და სიღრმედ, 2. სჯულის ფიცარი ძნელ-საფიცარი, მადლთა ბარძიმი ერთა განსაწმედ,

3. მზე დაუვალი, მყის დაუვალი, არს შვიდი მნათი მას ზედ მოწამედ. 4. წმიდად აქვს სული დასთა-დასული სამყაროს ნათლად, არა თუ ღამედ.

73. 1. მისგან ვითხოვო, ართუ ვითხოვო, რათა სცეს სწავლა თბესა მცონარსა. 2. თვით აუარო: არა უარო ქვეყანად ყოვლთა უფალთ-მთავარსა: 3. სამ-სახეობით, სამ-სახეობით ხადი უფალსა და მაცხოვარსა. 4. ა ბანაკებით აბანაკებით მკვირცხლად გვახილვებს მებრძოლთა ერსა.

74. 1. ვხედავთ სფეროთა: სამისფეროთა საქმეთა მქნელად ვალს

სიფიცხენით; 2. ცის საქანელნი გარდმომდენელნი მადლისა ცვართა ექმნეს მას ზენით. 3. თვით მის აქაზის ნაცვლად აქა ზის ახოვნებისა სვეტნი მტკიცენით. 4. ონორის დუქსა პირს ავად უქსა მყის შერისხვითა, მსწრაფლ სიმკვირცხენით.

75. 1. დრო შამოიგდო: დროშა მოიგდო, მტერნი დაწოცნის აოჯრებითა, 2. ბუკ-ტაბლაკობით საარაკობით მედგრად იბრძოდის გამწყაზრებითა, 3. განცბუნებულნი, განწმილებულნი უღონოდ შექმნნის აბჯართ აკდითა. 4. გამეხებული, გამარჯვებული იყო, იშვებდა ფუფუნებითა.

X

76. 1. ვაქებდეთ, ერნო, ყრმანო და ბერნო, საუნჯედ ჩვენთვის მონიჭებულსა 2. ქრისტეს მწედარსა, მწნე-ახოვანსა, პირად-პირადად განშვენებულსა, 3. ნათლად ბნელისა გარდმოფენილსა, ეთერთა ელვად დასახებულსა, 4. სიწმიდის ბაზმად, არ-ბილწად, კაზმად, ნათლის ემბაზად დაარსებულსა.

77. 1. ღმერთმან და ძემან, ღმრთისა სიბრძნემან, ყო ეს უაღრეს სულთა ყოველთა, 2. ნათლად ცხორებად, არ განშორებად ზეცისა ძალთა, გუნდთა ცხოველთა. 3. მწედ ტარიგისად, ვითარ იგი სად ცხორებდა ჩვენთვის ქვეყნად ქვე-ველთა, 4. აღაგო სახლად, სწავლის თან-სახლად ასურვა ენა მისი მსმენელთა.

78. 1. ვთქვა ფინიკელნი, არ აფრიკელნი – მათ ქმნეს წერილთა მოგონებანი. 2. კატამანეთო, იამანეთო, მისდა მყის ცუდ-ჰყვენ მოგონებანი. 3. გიქმობ რომელთა, გიცნობ რომელთა, ყურნი მომიპყართ, მო გონებანი! 4. მისთვისდა ქებით ხარ, განქიქებით ბიწი ვინ ჰპოონ, მოგონებანი.

79. 1. ანდიბან მოგვმან, გრძნებითა მბორგმან 2. ეშმაკს ევედრა, სული შეჰვედრა, მით ექმნა სრულად მათთან საგრობა. 3. თქვენგან ქურუმთა მყის აქ ურუმთა მოლითა ცუდ-ყვეს ბომონთ-მოთხრობა. 4. ძეგლად სჯულისად მართლ-მსაჯულისად დავით გიწოდა თვისად მკვიდრობად.

80. 1. დაწერა ქვითა და წერაქვითა, ანდამატისა ცვილ-მყოფელითა, 2.

მქნედ ასაკისა პავასაკისა წმიდათა თანა მომწერელითა. 3. ტყორცა ისრისა მიკვირს, სისრისა მერკვირისაებრ უსჯულთ ვლენითა; 4. სარკინოზთ ერთა სხეულთ აერთა ოროლი მორფსა შიგან წევნითა.

81. 1. არაბ აშია! არ აბაშია – მეფე მორწმუნე, კმელთა ნათელი 2. გულთა და სულთა თვით მათ დასულთა - ებრ ბრწყინვალე ჰყოფს მადლთა სანთელი, 3. ალვა მოზარდი: სოგრატ, მოზარდი ქებისა პოვნათ, ვითა სულელი. 4. საბასრო მის ა საბას-რომისა მგმობარი, თავთა დრკუდ განმსწავლელი.

82. 1. მოჰმადის სჯულსა გარდალაჯულსა, ბილწად საქიქელ-საბასრობელსა, 2. სიძვა-მრუშებით, არა-წმიდებით, ჩუკნა-ლირწებით სჯულთა მპყრობელსა, 3. თვით მეზღაპრესა, ცუდ ფეღამბერსა, ღმრთისა არ-მართლად მქადაგებელსა, 4. ეც მოსეს ხითა, არმო სესხითა, მას ღმრთისა მიერ საძაგებელსა.

83. 1. თქვის სიტყვა მჭევრი, ართუ დუხჭირი, მოსაქცეველ ყვნის წარმართთა ერნი. 2. მათ სატუხელნი, ძნელ-საწუხელნი, სჯულნი შეუქმნის თავისა მტერნი. 3. მისცის ყოველთა, ვინც იყო ველთა, ადიდებდიან ყრმანი და ბერნი.

4. მისთვის უგბილად, განსალიგებლად შეიქმნეს მდედრად სხვანი ძლიერნი.

84. 1. შვიდ წვალებითა, შეცვალებითა იყვნეს ძველითგან შობის დღის მზმელნი 2. სადუკეველნი, ფარისეველნი, მცნებათა სჯულსა არ-კმა-მყოფელნი, 3. წერილთ მომპოვნნი, თვისით მომგონნი, სხვანი დღითი-დღე ნათლის მღებელნი, 4. ნაზარეველნი, ხუთოსინელნი მისგან შეიქმნეს პირდაყოფილნი.

85. 1. მაკედონიოს, დრკუ საბელიოს შეცდომით ჰგმობდეს სულსა წმიდასა. 2. მაღნი ვინმე ცით იტყოდა რეცით გარდმოტანასა კორცთა მისთასა, 3. სამუსატელსა და მომფსვეტელსა

პირს დაუყოფდა წვალებათასა. 4. სომეხთ მეფენი, მტერთ სისხლ-მჩქეფენი, ღმერთმა არ ღირს-ყო უფლებათასა.

86. 1. ვით ქვიშა ზღვისა, ცვარი წვიმისა ვერვინ აღრაცხოს თან
თოეულად, 2. ეგრეთვე ქება, მსგავსად ქსენება მისი ვერ უძლონ
თითოეულად, 3. სიმჯნითა ბრძნობა და გულოვნობა ამრავალწილა
უსაზღვრეულად; 4. აღმოსავალით და დასავალით მთანი და ბორცვნი
კმობს უფლეულად:

87. 1. "მაშინვე ნახი თვით ეს ვენახი, კეთილ-განსხმული, სორექთ-
მომრთმელი, 2. ლელვისა, ღვისა, კუროს-თავისა წილად მურტისა
გამომლებელი,

3. ნამისა ცვრითა გამობუტკვითა ნორჩთ ქანდაკებით მსთვად
სასთვლებელი, 4. კეთილ-ნუჟრობით, ცუდ რიჟ-რაჟობით მჭვრეტთ
სატრფიალოდ დასასლბობელი.

88. 1. უცხოთ-მოყვარე, გლახაკთ-მოწყალე, მსჯელი მსჯავრისა და
სამართლისა; 2. აღბორგებითა, აღშფოთებითა ძმაცვათა შორად
წარმდევნელ ის ა, 3. შვიდის კრებისა დამტკიცებისა დამბეჭდველ გვექმნა
მათგან თქმულისა. 4. მან ყო არიოზ და ევნომიოზ საბელიოზით შორს
კვებულისა".

XI

89. 1. თქვა შემოქმედმან, ყოველთ მოქმედმან:

"ვქმნე კაცი ხატად და მსგავსად ჩვენდა". 2. ღმერთმან ღმერთთამან
ძველმან დღეთამან, ვინ თანასწორად სულსა ავლენდა, 3. არვისგან
არსმან, თვით დამაარსმან, სამებით სრულმან თვით იმოქმედა, 4.
ნამდვილ ღმრთაებით საბაოთებით ნივთთ შექსულობით წარმოადგინა.

90. 1. მისცა ყოველი; არ უყო ველი, თვით მის მიერვე დაემონდეს. 2.
უბრძანა ხისა კეთილ-სახისა დაცვად ნაყოფი, ჭამად არ ოდეს. 3. უწყოდა
ღმერთმან, მან სახიერმან: თუ ჭამდეს, თვალნი აეხილვოდეს. 4. ურჩ-
ექმნეს ღმერთსა, უსმინეს მტერსა: მათ მზე წყვდიადად შეეცვალვოდეს.

91. 1. როს ენა შვიდი, მათთვის დამშვიდი, საზრახველ იყო სულთა
ყოველთა – 2. ასურთა, ინდთა, რომთა და სინდთა, ბერძენთა, სპარსთა,
გოგ-მაგოგელთა, 3. მაშინ-ლა ნებროთ ჭკვით სამისებროთ გოდოლი კელ-

ყო შენებად ველთა, 4. თვით გარდმოიჭრა, სული გაიჭრა, სატანჯველთ
მიჰევდა სასტიკთა, მწველთა.

92. 1. მცხინვარებითა ღმრთაებისითა ფერი იცვალა თაბორს დიდებით: 2.
ელია მოსით ნათელ-შემოსით იახლნეს, სხვაცა სიმტკიცის კლდებით. 3.
ძრწოლით ხედვიდეს, განიზრახვიდეს, ვითარცა შეჰვავს მონათ
რიდებით, 4. კმა ზეგარდამო, მყის ყოვლად ამო, მამისგან ესმათ ძედ
საწოდებით.

93. 1. ერთ აღიფრტვინვეს, თვით დაიდრტვინვეს, უმადლოდ ექმნეს
ქველის-მოქმედსა. 2. აღბორგნეს ჯერკვლად, აღშფოთნეს ჯერ კვლად,
კიცხვით ბასრობდეს მას შემოქმედსა. 3. ვინ იბანს კელსა, მე ვგონებ
ხელსა! ღმრთის სისხლსა წყლითა, ვინ განიწმედსა? 4. სულისა აღსრად
დასული საჯსრად ღვაწლს აღასრულებს წინასწარედსა.

94. 1. როს მესა მესით, თვით მესამე სით, დაჯდეს განკითხვად სულთა
ყოველთა, 2. ოხრვიდენ ზღვანი, გრგვინვიდენ ცანი, ზარი გამოჩნდეს
ცეცხლთა შემწველთა, 3. მსწრაფლად-ღა სტვირი მნელ-დასაყვირი
წარმოადგენდეს სულთა ყოველთა, 4. მაშინ გალხინოს, თვით
მიგავლინოს

თქვენ უოხჭნოთა მათ საშვებელთა.

95. 1. ქრისტეს სასძლოსა ვინმცა ასძლოსა განწმედით ქმნილსა,
განბრწყინვებულსა? 2. თვით მას ედემსა, ნათლად მიმდემსა, პირველვე
შენთვის სახლად გებულსა, 3. სასუფეველსა ყოვლად ცხოველსა,
საფუფუნებლად თქვენთვის დასხმულსა 4. ვხედავ ჯეროვნად, მარად
სამოვნად შენად განკუთვნით განმზადებულსა.

XII

96. 1. თუცა ვიტყოდი, უწყი: ვიტყოდი, ენამცა ბრგვნილად დამეყბედოსა.
2. ვის უთხრნე ჭირნი, მნელ-დანამჭირნი, ანუ სხვა ვინმცა მეიმედოსა?

3. შეგეფეროდა, გმირო, ქველო-და, სულ კმელთა ფლობა სამეუფოსა! 4. მა
ლეგეონსა მალე გეონსა დაანთქმედ უყსა საუფსკრულოსა.

97. 1. შენ, გონიერო, გულისხმიერო, თვით მეცნიერო, მეფევ ძლიერო, 2.

მიუკდომელო, მიუწვდომელო, მიუთხრობელო, წრფელ-სახიერო, 3. განათლებულო, განახლებულო, განბრწყინებულო, მზეო ციერო, 4. გალაღებულო, გალომებულო, კვლა გოლიათო, გულ-ლმობიერო!

98. 1. მე, მონა შენი - მე, მონა შენი, ვგონენ ყოველნი შენთვის შექმნულად. 2. ნეტარ ხარ ყოვლად წმიდად და ცხოვლად, ძალად და გულად, თვით არ დაგულად. 3. ნესტორად მძლეობ, არათუ ლეობ დიმიტრის მიერ ძალ-შეზღუდულად. 4. აწე რისხვითა აწ ერი სხვითა გზით წარევლინოს უკუნ-ქცეულად.

99. 1. მე, გლახ, რა გიძლვნა? თქვენგან წარიორღვნა ყოველი ბიწთა მომახველობა. 2. ვინა იშვების, სად აღიზრდების. რომ ჰქონდეს თქვენებრ ჭკვათ-მხედველობა? 3. მოიმუშაკენ, ღვაწლით მოიმკენ სათნოებათა მჭელეულობა. 4. ხარ სიბრძნის ვაზი, ნათლის ემბაზი, სულისა ქნარი, ღმრთის მხილველობა.

100. 1. მეფევ მაღალო, ქცევა-მდაბალო, ლომისა მსგავსო ძალად და გულად,

2. ალვისა რტოო, ყოვლად მარტოო, მჭვრეტთ სასურველო მოსარხეველად, 3. ვარდზედ გაშლილო ყორნისა ბოლო, ქმნილო სურნელთა მოსაფრქვეველად, 4. შუქთა მფენებო, თვით განმთენებო ზე-სამყაროსა, მერმე ქვე-ველად!

101. 1. თქვენთვის დიდებით, ცუდ მიდ-მოდებით სიტყვა შევკრიბე უნდო რამ ენით: 2. ჯამს შემეწია, თვით შემეწია მუსიკ-მგოსანით, მესტროლაბენით, 3. არ მექმნა გული ესრეთ დაგული ცრემლთა ნაკადთა მიწყივ დადენით, 4. სიბრძნის არდაგი, საკმილთ არ დაგი, წელთა მომერტყა სწავლის ბადენით.

102. 1. პირველ წერანი და საწერანი პალამიდისგან მოპოვნებულ არს. 2. სიტყვის-მგებლობა, ძნელ-საგებლობა ზინონისაგან შემოღებულ არს. 3. ტილისმ-მოგვობა, არ-ცუდ-მბორგობა აპოლონისგან დამტკიცებულ არს. 4. მასთან ასკლიპოს ვეღარ მუსიკოს, თვით ქებად შენდა განლიგებულ არს.

103. 1. წიგნნი - მეფეთა, ქება ქებათა, ეკლესიასტე, სარამა გრძნისა, 2. დავით-იგავნი,- ვინ თქვა იგ ავნი? – სიბრძნე დიდისა სოლომონისა, 3. ლევიტელთ, რიცხვთა, მსაჯულთა, ნეშტთა, ეზრა-ეზდრასი და ზირაქისა, 4. მათთან ვრახმანი გძნობდეს რვა კმანი, ვერა დამატონ ქება ძალისა.

104. 1. ცეცხლი ბნელისა გარესკნელისა, და წამლიანი მატლი ღრჭენისა, 2. მოსრვა ნეფხვითა, ძნელთა სეტყვითა, თოვლით, წვიმითა ღვარ-ნაფშვენისა 3. ორგულთ ეწიოს, ვერ განეწიოს! ურჩი ვინც იყოს ტახტის თქვენისა, 4. ღელე გლოვისა ექმნას გლოვისა, ჟამნი მოუკდეს ცრემლთა დენისა!

105. 1. ტურფად შვენება, გამოჩვენება თქვენი დააჭნობს ყოველთ ყვავილთა, 2. გიჯმობს ენა მით სწავლის ენამით წყლად წყაროდ მრწყველად ბორცვთა და ველთა. 3. ახალო რომო, შენთვის თქვეს, რომო უფროს იქმნესო მყოფთა ყოველთა.

4. ვნატრი ელადსა, თვით მას გელათსა, სად რომ დაკრძალვენ წმიდათ სხეულთა.

106. 1. ვფიცავ მე მაღლით, რომ თქვენის გაყრით 2. სულნი და გვამნი და ძვალნი ჩემნი ქარქვეტებრ ჰქმნოდეს ძალთა მისთასა. 3. მექმნა გლახ გული, ყოფა და სული მძაფრ მწყდრად-მდებარე მორფ-სხეულთასა, 4. ვერ ვაგებ თქმითა, რომ ვარ სულთქმითა უსიტყველითა უფროს სხვათასა.

107. 1. კელ-ვჰყავ საქმესა, ძნელსა რასმესა, უგუნურობით, თვით სულელობით, 2. ქებასა გრძელსა, სათქმელად ძნელსა, ვერ ვუძლე, ვიქმენ ენა-ბრგვნილობით. 3. შესხმა-მკობანი, მუსიკობანი, ვუწყი, ვერ გიძლვენ თქვენ საფერობით, 4. მაგრა, ვით წვლილნი ქრისტეს მითვლილნი, მექმენ მადლობის შემწირველობით.